

Дика відьма. Вірідіанська кров

КУПИТИ

Торік життя Клари Ясен змінилося назавжди. Дівчині довелося опанувати мистецтво диких відьом, пройти карколомні випробування та зустрітися зі справжнім злом — людиноподібною птахою на ім'я Химера.

Одного дня Клара отримує загадкову записку з лап боривітра. Виявляється, ця записка від Шанаї, і вона просить про допомогу. Клара вирушає на пошуки подруги та знову потрапляє в потік бурхливих подій — Химера готує нову пастку для дівчини. Чим обернеться мандрівка дикими шляхами?

ЗМІСТ

1. Боривітер	7
2. Шаная.....	15
3. Повітряна атака.....	20
4. Тітка Іса.....	27
5. Історія Шанаї.....	34
6. Пам'ятай Вірідіан.....	46
7. Потолочена.....	54
8. Не день, а мерзота.....	63
9. Страшні сни.....	70
10. Зниклий.....	75
11. Порожня хата.....	82
12. Дикі пси.....	88
13. Клаповуха.....	95
14. Вестмарк.....	102
15. Ніщо.....	111
16. Сестри.....	121
17. Голос Химери.....	128
18. Сторожовий пес.....	142
19. Порожня книга.....	152
20. Забуття.....	161
21. Колесо.....	167
22. «Ні людина, ні звір».....	173
23. Мистецтво крові.....	177
24. Викрадачка життя.....	185
25. Краще щось, ніж нічого.....	192
26. Вибачення.....	205
27. Усмішка Кота.....	214
У наступній книзі.....	219

Розділ 1/ БОРИВІТЕР

— Подобається! — запитав тато і уважно на мене подивився.

— О, так, — прибрехала я. — Вона прекрасна.

Кімната видалася більша, ніж та, що я мала з мамою в будинку на вулиці Меркурія, стіни, білі, як крейда, ще досі пахли свіжою фарбою. Одна стіна була цілком зі скла, зі скляними дверима і виходом на балкон і, якщо уважно придивитися, можна було навіть розгледіти смужку моря поміж кранами в порту. Речі, перевезені зі старої татової хати, лежали запаковані в кількох оранжевих картонних коробках на ліжку, яке тато щойно мені придбав.

Батько знайшов нову роботу. Замість того, щоб жити на іншому кінці країни в одній частині старезного будинку, поділеного на дві частини, поштукатуреного набіло, з дахом із черепиці та яблуневим садом, що в ньому трава по коліна. Отож, переселився він сюди — у цю новеньку, без сумніву дорогу квартиру поблизу розбудованого порту всього за п'ятнадцять хвилин їзди автобусом номер 18 з вулиці Меркурія. Тато зізнався, що несамовито радіє, адже буде тепер зі мною набагато частіше, ніж раніше.

Раніше — це якихось там останніх дев'ять років мого життя, період постійної рутини: два тижні під час літніх канікул, тиждень на різдвяних, половину пасхальних канікул і два вікенди восени. Минулої осені вдалося залишитися лише на тиждень через події з Химерою, котом, тіткою Ісою, коли мені необхідно було пройти так звану підготовку Самозахист для відьом. *Урок 1.* Це та інше, про що мій батько й гадки не мав. Він знав, як і всі навколо, що я кілька тижнів лікувалася від хвороби котячих подряпин. Однак усе завжди виглядало так само: затишні канікули у старому будинку, де я могла гратися з Мікке та Сарою, вони жили поряд; або тато брав вихідний на роботі та ходив зі мною в басейн. Ми пекли булочки, завжди

невдалі, грали в настільні ігри, їли попкорн, переглядали разом купу старих фільмів. Тато був вправний, дуже вправний вакаційний тато.

Тепер він уже не вакаційний. Частину його будинку на Каштановій вулиці продали, а це означало, що прекрасні дні з Мікке і Сарою більше ніколи не повторяться. Ніяких печер між смородиновими кущами, теплого какао перед каміном під час грози, коли дощ вистукує по червоному даху і плеще на терасі саме там, де з стічного жолоба завжди утворюється справжній потоп.

Тато безмежно радів з того, що ми стали ближчі одне одному, і я також. Це ж чудово просто так забігти якогось вечора до тата раз на тиждень, а колись місяцями доводилося чекати на зустріч. Та трохи шкребло на душі, що хтось насмілився продати нашу дачу, не спитавши мене.

— Там на балконі призахідне сонце, — сказав тато і відчинив скляні двері. — Сядемо собі тут улітку і будемо грилювати.

За вікном тривав лютий, було мерзенно холодно. Бажання насолоджуватися грилем чомусь не виникало.

КУПИТИ